

*Engberg – nepaprastai gera mezzėja. Jos numegztas siužeto voratinklis –
parvojingai viliojantis ir tobulai suraizgytas.*

BERLINGSKE

Sejikas

KRIMINALINIS
ROMANAS

KATRINE ENGBERG

baltos lankos

Katrine Engberg

Sėjikas

Iš danų kalbos vertė Rūta Poškutė-Andreikienė

baltos lankos

1 skyrius

Ryto šviesa nuo sunkių užuolaidų kėlė dulkių sūkurius ir Grėgersas atsisėdęs į krėslą stebėjo jų šokį kambaryje. Pastaruoju metu prabudimas užtrukdavo taip velniškai ilgai, kad beveik nevertėjo keltis apskritai. Jis uždėjo rankas ant iki blizgesio nutrintų krėslu ranktūrių, atlošė galvą, atpalaidavo apatinį žandikaulį ir priešais mirguliuojančią šviesą užmerkė akis. Virtuvėje pasigirdo kavos virimo aparato burbuliavimas.

Kiek padelsęs sunkiai pakilo iš krėslu, susirado šlepetes ir mažais žingsniukais patraukė link linoleumu išklotos virtuvės. Visada tuo pačiu keliu: palei raudonmedžio indaują, pro žaliąjį krėslą ir galiausiai iki tos prakeiktos rankenos, kurią pernai prie sienos pritaisė rūpyba. „Puikiai apsieisiu be jos, dėkui“, – prieštaravo jis, tačiau tai menkai tepadėjo.

Išėmęs panaudotą kavos paketėlį iš dėtuvės, išmetė jį į šiukšlių kibirą po plautuve. Vėl pilnas. Grėgersas atkabino maišą nuo plastikinio laikiklio ir pasiramsčiuodamas į stalą pasiekė virtuvės duris. Jau savo šiukšles tai jis dar išsineš pats. Dėbtelejo į viršutinio aukšto kaimynės butelių sankaupą laiptų aikštelėje. Prakeikta girtuoklė. Laimei, jau senokai pas save berengė vieną iš tų isteriškų vakarienių, užsitęsdavusių iki ryto. Kas per žmonės gali sau leisti ulioti pernakt? Ir dar eilinę darbo dieną!

Laiptai susiūbavo po kojomis, ir jis tvirčiau įsikibo į turėklus. Žinoma, išmintingiau būtų persikraustyti į kokį nors modernesnį, saugesnį būstą, bet Grėgersas visą gyvenimą nugyveno pačioje

Kopenhagos senamiesčio širdyje ir dėl to mieliau rizikuos laipiodamas sukrypusiais laiptais nei supus kur nors senelių namuose nuširusiame Šiaurės vakarų rajone. Antrame aukšte Grėgersas padėjo maišą ant grindų ir atsirėmė į kaimynių buto durų staktą. Dvi jaunos studentės, gyvenančios antrojo aukšto bute, Grėgersui nuolat kėlė susierzinimą, bet slapčiomis kartu ir nepatogų ilgesį. Jų bėgiojimas laiptais aukštyn, jų kvepiantys plaukai ir nerūpestingos šypsenos žadindavo prisiminimus apie vasaros naktis palei kanalą ir įsimylėjėlių bučinius. Visa tai, kas kadaise buvo, ir visa tai, kas neišsipildė, nes laukei iki kito ryto ir per vėlai pastebėjai, kad gyvenimas jau beveik ir praėjo.

Kiek atsigavęs jis pakėlė akis ir pastebėjo, kad merginų buto durys praviros. Pro plyšį veržėsi ryški šviesa. Merginos jaunos ir nerūpestingos, bet juk ne kvailos, kad miegotų atviromis durimis! Buvo pusė septynių ryto, jos, žinoma, galėjo būti neseniai grįžusios iš miesto, bet vis dėlto. Kodėl dega šviesa?

– Ei! Ar kas nors namie?

Šlepetės nosimi jis atsargiai stumtelėjo duris ir šios be vargo atsidarė. Grėgersas instinktyviai kiek atsitraukė. Juk nesinori būti apkaltintam, kad esi senas paršas, stebintis vogčiomis. Gal geriau uždaryti duris ir išnešti tas šiukšles, kol kava ten, viršuje, dar nesugižo ant kaitlentės.

Grėgersas pasirėmė į durų staktą ir pasilenkė link rankenos, tačiau neįvertino atstumo. Tos siaubingos akimirkos, kuri tęsiasi visą amžinybę nuo tada, kai tave nuspiria arklys, iki tada, kai nukrenti žemėn, galimybės. Jis suvokė, kad neturi pakankamai jėgų išlaikyti savo paties svorį. Šlepetės čiūžtelėjo slidžiomis medinėmis grindimis, ir jis neteko pusiausvyros. Grėgersas priešinosi iš visų jėgų, kurių nebeturėjo, tačiau neišvengė skaudaus kritimo ant merginų buto grindų. Ne su trenksmu, bet dusliai – apgailėtinas susitraukusio seno kūno, įvilktos į flanelės chalata, garsas.

Grėgersas pamėgino giliai įkvėpti. Ar nelūžo šlaunikaulis? Ką žmonės pasakys? Pirmąkart per daugelį metų norėjosi verkti. Jis stipriai sumerkė akis ir laukė, kol jį suras.

Ant užpakalinių laiptų vėl įsivyravo tylą. Jis klausėsi, bene išgirs šūksnius ir atskubančius žingsnius, tačiau nieko neįvyko. Po poros minučių atsimerkė ir pamėgino susiorientuoti. Paprasta šešiasdešimties vatų stiprumo elektros lemputė akino iš palubės, tačiau jis įžiūrėjo baltas, abstrakčiais raštais dekoruotas sienas, lentyną su puodais bei prieskoniais ir batų krūvą palei sieną – ant jų jis greičiausiai ir gulėjo. Grėgersas atsargiai pasukiojo galvą į šonus pasitikrindamas, ar niekas nelūžę. Ne, galvos srityje, regis, viskas sveika. Kol kas viskas gerai.

Jis sugniaužė plaštakas. Jos taip pat sveikos. Tie velnio batai! Pabandė nustumti juos toliau, norėdamas pasiekti plikas grindis, tačiau šie nepasidavė. Jis nuleido akis ir sutelkė žvilgsnį į tą nepaklusnų apavą. Kažkoks nemalonus pojūtis pilve staiga išaugo į didžiulį dusinantį gniutulą, kuris užpildė visą kūną. Tolyn nuo bato, iš po jo senų skaudančių klubų kyšojo plika koja, besijungianti su persuktu kūnu. Buvo panašu į manekeno koją, bet Grėgersas delnu pajuto švelnią odą ir suprato. Pakėlęs delną išvydo kraują – ant odos, ant grindų, ant sienų. Visur buvo kraujas.

Grėgerso širdis ėmė daužytis kaip papūgėlė, mėginanti ištrūkti iš savo narvelio. Jis gulėjo tarsi suparalyžiuotas, panika siautė jo bejėgiame kūne. Dabar aš mirsiu, pamanė. Norėjo surikti, tačiau balsas, kuriuo šaukiamasi pagalbos, jau prieš daug metų buvo jį apleidęs. Tada pasirodė ašaros.

*

Estera apgraibomis susirado žadintuvą ir pamėgino sustabdyti tą pragarą, kuris taikėsi sutraiškyti jai galvą. Grįžimas iš sapno į tikrovę buvo sunkus ir „išplaukęs“, ir tik po trečio skambučio ji

suvokė, kad skambina į duris. Atkakliai. Jos du mopsai, Epistema ir Doksa, isteriškai lojo gindami savo teritoriją. Ji buvo užmigusi ant lovatiesės, ir pagalvės raukšlės giliai įsispaudė į veidą – galėjai užčiuopti jas pirštais. Velnias. Nuo tada, kai beveik prieš metus išėjo į pensiją, ji visiškai užleido vietą savo vidinei „pelėdai“ ir retai kada keldavosi anksčiau nei dešimtą. Senovinis žalvarinis mamos laikrodis, puoštas piemenų pora, rodė 8.35. Ji nepažinojo nė vieno, kuris tokiu metu galėtų pas ją užsukti. Jeigu tai nelemtas pašto pasiuntinys, ji mes į jį ką nors kietą. Pavyzdžiui, tą piemenų porėlę.

Ji susisupo į violetinio šilko lovatiesę ir tvinksinčia galva nušvirduliavo iki laukųjų durų. Ar ji tikrai vakar ištuštino raudonojo vyno pakelį? Bet kuriuo atveju, išgėrė daugiau nei dvi taures, kurias sau šiaip jau leisdavo, kai rašydavo.

Kūnas mausdamas ir verkdamas prašėsi savo rytinės rutinos: prisitampymo, kvėpavimo pratimų ir avižinės košės su razinomis. Gal net aspirino tabletės ta proga. Estera krestelėjo smegenis į vietą ir dirstelėjo pro durų akutę.

Laiptų aikštelėje stovėjo vyras ir moteris, Esterai nepažįstami. Tačiau ji buvo be akinių, o ir apskritai sunkiai įsimindavo tuos šimtus studentų, kurie per tiek metų buvo klausęsi jos paskaitų Humanitarinių mokslų fakultete. Be to, ji buvo gana tikra, kad tie du nėra buvę literatūros mokslo studentai. Abu atrodė tokie veiklūs, toks būna vos vienas kitas akademikas. Moteris aukšta, plačiaapetė, su šiek tiek per ankštu sintetinio audinio sportinio kirpimo švarkeliu ir siauromis rožine spalva dažytais lūpomis. Jos šviesūs plaukai buvo surišti į arklio uodegą, oda atrodė iškamutuota ilgalaikio intensyvaus naudojimosi soliariumu. Vyras buvo lieknas, į akis krentančio geltonumo plaukais, galbūt net būtų simpatiškas, jei ne tas jo gelšvas blyškumas. Mormonai? Jehovos liudytojai?

Ji atidarė duris. Epistema su Doksa lojo už jos nugaros, pasirengę kovai.

– Tikiuosi, turite svarių priežasčių mane žadinti!

Jei ir buvo nustebinti jos apdaro, jie to niekaip neparodė. Vyras žvelgė į ją rimtomis liūdnomis akimis.

– Estera de Laurenti? Mes iš Kopenhagos policijos. Mano vardas Jepė Kiorneris, o čia mano kolegė tyrėja Anetė Verner. Bijau, kad turime blogų naujienų.

Blogų naujienų. Esteros pilve kažkas tarsi persivertė. Ji atitraukė link svetainės, kad įleistų pareigūnus vidun. Šunys iš karto pajuto nuotaikos pasikeitimą ir nubidzeno jai iš paskos inkšdami iš nusivylimo.

– Užeikite, – tarė ji kimiai ir atsisėdo ant sofos.

– Ačiū, – atsakė vyras. Ar negalėjo kartais jo vardas būti koks nors *Kerleris*? Jis įtariu lanku apėjo mopsiukus ir atsisėdo ant paties krėslo krašto. Moteris liko stovėti prieškambarėje, ji smalsiai apžiūrinėjo svetainę.

– Prieš valandą pirmojo aukšto kavinės savininkas rado jūsų kaimyną, Grėgersą Hermanseną, ištikną širdies smūgio. Jis išvežtas į ligoninę, ten jam dabar suteikiama pagalba. Laimei, jį gana greitai rado, tad, kiek žinome, jo būklė stabili. Jis susmuko antrojo aukšto bute.

Estera pakėlė kavinuką su vakarykšte kava ir pastatė atgal neįsipylusi kavos.

– Kada nors taip turėjo atsitikti. Grėgersui jau seniai sveikata šlubavo. Ką jis veikė antrame aukšte?

– Matote, iš tiesų tikėjomės, kad jūs ir padėsite tai išsiaiškinti, – policininkas susidėjo rankas ant kelių ir ramiai žvelgė į ją.

Estera padėjo tą paiką lovatiesę ant angliško stiliaus sofos, ant popierių, panaudotų servetėlių ir paskleistų megztukų krūvos. Jaunimas ištvers, matydamas seną moteriškę su naktiniais.

– Sakykit, ką jūs čia apskritai veikiate? Nuo kada policija prisistato, kai senuką ištinka širdies smūgis?

Pareigūnai persimetė žvilgsniais, kuriuos suprasti buvo sudėtinga. Bet jiedu greičiausiai vienas kitą suprato, nes moteris, linktelėjusi

iš savo vietos prieškambaryje, kiek atsitraukė. *Kerleris* atsargiai nustrūmė knygų krūvelę į šoną ir atsisėdo kiek giliau į krėslą.

– Ponia Laurenti, gal girdėjote ką nors keista vakar vakare ar šiandakt?

Visų pirma Estera pasibjaurėjo kreipiniu „ponia“, o antra, negirdėjo nieko daugiau nei meditacijai skirtą įrašą su banginių garsais, pastaruoju metu tapusiu jos migdomaisiais, kai nepakakdavo raudonojo vyno.

– Kada vakar nuėjote miegoti? – jis neatlyžo. – Gal pastarąsias pora dienų name vyko kas nors neįprasta? Bet kas.

Policininko žvilgsnis buvo ramus ir tiesus. Ji sukryžiuo rankas.

– Išverčiate mane iš lovos dar velniams ožkomis bliaunant! Sėdžiu čia dar negėrusi kavos ir prieš atsakydama į bet kokią klausimą noriu žinoti, apie ką visa tai! – Estera suspaudė lūpas.

– Ankstyvą rytą Grėgersas Hermansenas rado jaunos moters lavoną antrojo aukšto buto virtuvėje, – policininkas kalbėjo lėtai ir nenuleido nuo jos akių. – Vis dar stengiamės identifikuoti auką ir nustatyti mirties priežastį, tačiau žinome, kad įvykdytas nusikaltimas. Poną Hermanseną ištiko stiprus šokas ir kol kas su mumis bendrauti jis negali. Mums reikia, kad papasakotumėte viską, ką žinote apie namo gyventojus ir apie tai, kas jame vyko pastarosiomis dienomis.

Estera pajuto iš apačios kylant šoko bangą – čiurnomis, šlaunimis, klubais ir krūtine, kol ji nebebuvo tikra, ar gali įkvėpti oro. Pakaušis susitraukė, o jos trumpi chna dažyti plaukai pasišiaušė ant sprando nuo pratiso virpulio.

– Kas ji? Ar viena iš mergaičių? Negali būti. Niekas mano name nemiršta.

Pati girdėjo, kaip tai skamba: vaikiškai ir desperatiškai. Ji pajuto grindis slystant iš po kojų ir įsitvėrė ranktūrio, kad nenuvirstų.

Policininkas sugriebė jai už rankos.

– Gal vis dėlto mintis išgerti kavos buvo nebloga, ponja Laurenti?

Vapsva zvimbdoma galiausiai pakyla nuo lėkštelėje užsilikusią uogiene suteptų trupinių ir nurimsta ant knygu krūvos. Tvirtas smūgis lipniosios juostelės laikikliu, ir sutraiškytas vabzdžio kūnas siunčiamas paskutinio skrydžio pro pravirą langą. Ji įkvepia šią dieną, tenka suspausti šnerves, kad nuslopintų kutenimą nosyje. Jausmas geras – melancholija, laimė, – ir ji stengiasi išlaikyti jį kuo ilgiau. Plaukai vis dar drėgni po rytinių maudynių apkalėjusioje dušo kabinoje. Kažką su ja reikės daryti, viena iš galimybių – iššveisti specialiu valikliu. Kambarys pripildo saulės šviesos ir rytinių miesto garsų. Automobilių signalai, pasiuntinukai, besipykstantys su ankstyvais turistais, ir ką tik nuplauto asfalto kvapas.

Diena prasidėjo su paskrudinta duona ir stipria kava, kuri dar tebegaruoja greta jos „iPhone“ ant apvalaus virtuvės staliuko. Jokių skambučių, jokių žinučių. Patikrina darkart. Iš namų ji išsikraustė taip neseniai, kad tokie kasdieniai veiksmai, kaip produktų pirkimas ir skalbimas, jai vis dar malonūs. Dar neatrado šių veiksmų ritmo, tiesiog mėgaujasi jausmu, kad yra suaugusi ir gali pati nuspręsti, kada ir kaip.

Prie tuščio šaldytuvo ji nepripranta. Ją slegia, kad nepajėgia jo užpildyti *bresaola* ir ekologiškomis daržovėmis. Tačiau iš prekybos centro visada grįžta su šluostėmis ir avių dribsniais. Ji tarsi dar tinkamai neužpildo savo vietos. Kartkartėmis pasitaiko kas nors viltinga. Skalbykloje tarp kitų jaunų žmonių džiovindamasi savo skalbinius, šypsodamasi prie skalbiklio dozatoriaus ir dėmesingai pasitraukdama į šoną, kad liktų vietos dar vienam prie lankstymo stalo, ji nesijaučia vieniša. Tačiau tas svaigulys trunka trumpai. Užpakaliniais laiptais užtempus „Ikea“ maišą su dar šiltais skalbiniais ir atsidūrus bute vienai, jausmas greitai išsisklaido.

2 skyrius

Jepė Kiorneris pasižiūrėjo į smulkutę ąselę, kuri pranyko tarp jo pirštų galiukų. Estera de Laurenti buvo susisiautusi chalatu ir išvirsusi kavos, tad dabar jiedu sėdėjo tuose porolonu kimštuose balduose ir laukė, kol ji susikaups. Svetainė buvo pilna spalvų, smulkmenų bei netvarkos, ir tame moteriškame chaose Jepė jautėsi nejaukiai. Sienas nuo grindų iki lubų dengė lentynos, pripildytos įvairiausių knygų. Išblukusios odinės nugarėlės, pigūs minkšti viršeliai ir spalvingi albumai apie maistą bei gėles. Medinės figūrėlės ir apdulkėjusios smulkmenos iš viso pasaulio užpildė visą laisvą erdvę ant lentynų ir ant sienų, o visi horizontalūs paviršiai buvo nukloti smulkiai prirašytų ir raudonu rašikliu pribraukytų popieriaus lapų stirtomis.

Apačioje, gatvėje, priešais ochra dažytą namo fasadą rinkosi pirmieji naujienu žurnalistai. Spauda daugiau nebegalėjo pasiklausti policijos radijo ryšio, vietoj to tiesiog sekė sirenų garsą ir socialinių tinklų naujienas. Niekad ilgai netrukdamo, kol kas nors parašydavo „Twitter“ paskyroje, atsiųsdavo žinutę arba uždėdavo žymę, kur policijos susibūrimas, ir žurnalistai prisistatydavo vos pora minučių vėliau nei pirmieji automobiliai su švyturėliais. Dabar žvalūs ryto laidų vedėjai kalba nukreipę savo tiesų žvilgsnį į kameras, šokinėjančias nuo jų veidų prie baltai vilkinčių kriminalistikos ekspertų minios.

– Namas priklauso man, antrą ir trečią aukštus nuomaju. Grėgersas gyvena aukštu žemiau nuo tada, kai prieš dvidešimt

metų išsiskyrė. Patalpų pirmame aukšte paskirtis kas porą metų keičiasi – šiuo metu tai kavos baras. Jam vadovauja pora jaunuolių...

Esteros de Laurenti žodžiai liejosi ramiai, tačiau nerimastingas žvilgsnis liudijo, kad ji sukrėsta. Jepi skaudėjo nugarą, jis stipriai spaudė pėdas prie grindų, kad palengvėtų skausmas ir galėtų atidžiai klausytis.

– Karolinė antrame aukšte gyvena pusantrų metų. Pažįstu jos tėvus iš studijų Kopenhagos universitete laikų, vėliau jie išsikraustė toliau į Vakarus. Buvome tokio meno klubo nariai. Iš pradžių su ja gyveno vaikinai, bet jis išsikraustė žiemą. Vietoj jo pavasarį atsirado Julija.

Estera kalbėjo aiškiai tardama žodžius, ir tai nesiderino su visais tais keiksmožodžiais, kurie vis šmėstelėdavo jos taisyklinuose sakiniuose. Tokia aktorinė danų kalba, tik šiuolaikiškesnė nei senosios kartos.

– Jos – senos draugės, pažįstamos nuo mokyklos. Mielos mergaitės, – nutęsė Estera ir galiausiai įsistebeilijo į fajansinę vazą. – Kuri iš jų? Ar ją nužudė?

– Tapatybė dar galutinai nenustatyta, – Jepė stengėsi kalbėti raminausiai. – Suprantu, kad sunku, tačiau taip pat per anksti kalbėti ir apie mirties priežastį.

Troškiamame kambaryje stėjo tylą. Šviesi Esteros de Laurenti veido oda buvo be makiažo, ir daugybė smulkių raukšlelių aplink akis bei ant kaklo dar labiau sustiprino jos pasiduodančią veido išraišką. Anetė buvo pritūpusi prieškambarįje ir kasė vienam iš mopsų auksinę papilvę. Šuo patenkintas kriuksėjo.

– Ar pastaruoju metu name nenutiko nieko neįprasta? Bet kas. Nauji lankytojai, užsukantys pas merginas, neramumai gatvėje, barniai? – paklausė Jepė.

– Tik pamanykit, išgirsti šitą pasažą tikrovėje! – Estera vis dar kreipėsi į vazą. – Jaučiuosi kaip filme.

Mopsui pabodo Anetės glamonės ir jis nutipeno prigulti į savo guolį.

– Mes juk viena kitos pririšusios prie savęs nelaikome, – galiausiai paaiškino Estera. – Julija su Karoline yra jaunos merginos, turinčios savo aktyvius gyvenimus, vaikus ir ką tik nori. Dažnai garsiai groja muzika ir būna vėlyvų pasilinksminimų, bet tai kartais pasitaiko ir pas mane. Vargšas Grėgersas turi mus pakęsti. Gerai, kad jis neprigirdi.

Estera paskendo savo mintyse. Jėpė jos laukė ir tylomis keikė Anetės pirštų bilsojimą į durų staktą.

– Karolinė turi naują vaikiną, Danielį. Mielas jaunuolis, taip pat nuo Herningo. Bet jo jau senokai nemačiau. Julija tikriausiai... vieniša, – ji skonėjosi tuo žodžiu, tarsi šis būtų šiurkštaus paviršiaus ir keltų keistą pojūtį burnoje.

Jėpė kažką žymėjosi savo bloknote, o kambaryje vėl įsivyravo tylą. Girgžtelėjo šuns pintinė, o Estera suskliaudė chalato klostes ant kelių. Apačioje suveikė automobilio signalizacija.

Tą kantrų lėtumą sunkiai tvėrė Anetė, garsiai atsidususi iš savo vietos tarpduryje. Diplomatiškumu ji nepasižymėjo, ir jiems kartu dirbant paprastai klausinėdavo Jėpė.

Aštuoneri darbo poroje metai nugludino gluminančiai mažai kampų. Nepaisant to, kai viršininkai sudarydavo atgarsį sukėlusią bylą tyrėjų komandas, paprastai jie atsidurdavo toje pačioje. Ši diena nebuvo išimtis. Kai PK – policijos komisarė – šįryt atvažiavo į nusikaltimo vietą, kartu su vyriausiuoju tyrėju akimirksniu iškvietė teismo medicinos ekspertą, Kriminalistinių tyrimų centro atstovus ir tyrėjus Kiornerį su Verner. Tikriausiai drauge jiedu sugebėjo kažką tokio, ką ir patiems buvo sunku suvokti. Jau vien jų pavardžių sąskambis Jėpę erzino iki begalybės, kai reikėdavo prisistatyti liudininkams ir artimiesiems.

Jis manė, kad ji veikia kaip buldozeris, o Anetė laikė jį trapiu ir snobišku. „Gerosiomis dienomis“ jiedu kapodavosi kaip sena

sutuoktinių pora, o prastomis jam tiesiog norėdavosi švystelėti ją į Zundą.

Šiandien buvo prasta diena.

– Karolinė šią savaitę tikriausiai yra baidarių žygyje Švedijoje, – tęsė Estera. – Nemanau, kad ji būtų grįžusi į Kopenhagą. Juliją paskutinį kartą mačiau užvakar. Užsuko vakare ir pasiskolino saugiklį. Atrodė kaip įprasta, besišypsanti ir linksma. Tiesiog neįtikėtina, kad dabar apie tai kalbamės!

Jepė nežymiai jai linktelėjo. Ištikus šokui visada apima nerealamo jausmas.

– Negaliu patikėti! Ar gali būti, kad draugė? – jos balse jau pasigirdo nevilties gaidelė.

– Deja, kol kas nieko nežinome. Ar turite merginų telefono numerius?

– Jie užrašyti lapelyje ant šaldytuvo durų. Galite tiesiog pasiimti.

– Dėkoju, ponio Laurenti, labai mums pravers, – Jepė atsiėjo taip duodamas ženklą, kad apsilankymas baigtas. Anetė jau stovėjo prie šaldytuvo, ji pačiupo lapelį iš po mopso formos magneto. Jepė išgirdo kažką krentant ant grindų ir suirzusį Anetės stenėjimą.

– Mums dar reikės su jumis pasikalbėti vėliau. Ar galėtume užsukti po pietų? – tęsė jis, bandydamas apeiti apkrautą stiklinį staliuką taip, kad nenutemptų popierių ir puodelių ant grindų.

– Turbūt man geriau aplankyti Grėgersą, o šiaip daugiau planų kur nors išeiti neturiu, – Estera de Laurenti uždėjo ranką ant auksinio medaliono, tartum šį reikėtų apsaugoti.

– Popiet atsiųsime pirštų atspaudų ekspertą surinkti galimų pėdsakų laiptinėje ir nuo jūsų pagrindinių durų. Jis paims ir jūsų pirštų atspaudus, jei neprieštaraujate. Kad galėtume jus atmesti.

Ji linktelėjo.

Supratęs, kad neketinama jų išlydėti, Jepė atbulomis išėjo į prieškambarį, kur Anetė jau stovėjo uždėjusi ranką ant durų rankenos. Jepė atsiveikino su tos smulkutės moters nugara sofoje, pajutęs priekaištą pačiam sau. Atrodė, kad Esterai de Laurenti buvo labai reikalingas apkabinimas.

Laiptų aikštelėje Anetė iš visos širdies atsiduso.

– Dieve, apsaugok mane nuo vienišų bobų ir jų niekučių! – sudejavo ji durims dar kaip reikiant neužsidarius.

Jepė truktelėjo durų rankeną į save.

– Ar būtų geriau, jeigu ji būtų vieniša ir be niekučių, ar kaip?

– Taip! Tikrai! Kai nusprendi gyventi vienas ir būti keistuo-
lis, galima bent jau susitvarkyti! – pašaipus juokas paliko verdiktą be geluonies.

Iš kišenės Jepė išsitraukė dezinfekuojančių servetėlių pakelį ir dėl visa ko ištiesė Anetei. Ji pasižiūrėjo į jį pakeltais antakiais ir papurtė galvą.

– Ei, nejaugi nežinai, kiek parazitų knibžda geriausio žmogaus draugo kailyje? Nekalbant jau apie visas bakterijas, dulkių erkutes ir tą faktą, kad šunys laižosi pasturgalį keliskart per valandą.

– Tiesą sakant, tavo šita bakterijų baimė jau beveik darosi liguista.

– Mes einame į nusikaltimo vietą. Imk vieną!

Jepė ištraukė vieną servetėlę ir ištiesė savo porininkei. Anetė ją paėmė ir ėmė leisti laiptais.

– Tu nesveikas, Jepe Kiorneri, ir tą žinai, ar ne? Beje, tai vadinama išange, taip pat ir šunų.

Jepė kruopščiai nusišluostė rankas ir įsikišo suglamžytą servetėlę į kišenę. Pirštais, ant kurių neliko bakterijų, jis paėmė nuo šaldytuvo nuimtą lapelį, kurį jam per petį padavė Anetė. Stambia, beveik neįskaitoma pasvira rašysena per visą lapelį buvo užrašyti keturi vardai ir telefonų numeriai. Pirmasis buvo Grėgerso Hermanseno fiksuotosios linijos, tada dviejų merginų mobiliojo

ryšio. Karolinė Boutrup ir Julija Stèner. Apačioje buvo parašyta K, tuomet kažkokie krengeliai ir numeris.

Anetė kilstelėjo atitveriamąją juostą ir atidarė antro aukšto buto duris tardama:

– Na, mergaitės, kokios naujienos?

– A, Verner, pusryčių bandelių atnešei? – pasigirdo linksmi iš gilumos. Anetė užsimovė mėlynus antbačius ir kvatodama žengė vidun. Nusikaltimo vieta buvo Anetės sritis.

Kinologai buvo bebaigią savo darbą laiptinėje, Jepė linktelėjo tyrėjui, susiruošusiam su savo aviganiu leisti laiptais žemyn. Jie toliau ieškos kieme ir gatvėje bet ko, kas turi žmogaus kvapą ir gali nuvesti – arba ne – link kaltininko.

Jepė pasilenkė antbačių. Paskutinį kartą tokius dėvėjo, kai jiedu su Terese praėjusį rudenį buvo išdažę prieškambarį pilkai. Spalva vadinosi „Spiritual Insights“ – ji iš to daug juokėsi. Jepė nesiskubino su antbačiais. Per dešimt metų Žmogžudysčių skyriuje jis išmoko su sužalotais kūnais apsieiti be pykinimo, tačiau nusikaltimo vietoje niekada nebūdavo atsipalaidavęs. Gal dėl to trapumo, atsirandančio senstant. Mirties kaip esminės prielaidos suvokimas. O gal tai tik tablečių kokteilis, nurytas pakeliui automobilyje stipriam nugaros skausmui numalšinti.

Jepė užsitempė latekso pirštines, akimirkai uždėjo ranką ant durų staktos, o tada nusekė paskui Anetę. Viskas prasidėjo jau sulig durimis. Ant sienų ir grindų buvo pilna kraujo dėmių, kurių kritimo kryptis žymėjo baltos rodyklės ant juodų lipdukų. Tarpduryje policijos fotografas darė sukruvintų drabužių nuotrauką stambiu planu. Jepė įkvėpė šilto chalalinės mėsinės kvapo ir toliau stengėsi kvėpuoti per burną. Virš kairės ausies pradėjo dunksėti persitempusi kraujagyslė. Visa trukdavo tik porą minučių – vėliau priprasdavai.

* Dvasinės įžvalgos. (Angl.) (Čia ir toliau – vert. past.)

Prieškambaris vedė į kambarį, regis, atliekantį keletą funkcijų. Čia stovėjo medinis valgomojo stalas su sudedamomis kėdėmis aplink, sofa, senovinis lagaminas, naudojamas kaip kavos staliukas, ir darbo vieta su atidarytu nešiojamuoju kompiuteriu. Nepaisant maloniai šilto vasaros ryto, visi trys langai į Vienuolyno skersgatvį buvo aklinau uždaryti. Oras buvo slogus ir Jepei darėsi negera.

Baltą popierinį chalatą vilkintis daktiloskopinių tyrimų ekspertas, kaip juos vadinti primygtinai reikalavo pirštų atspaudų specialistai, buvo priklaupęs ir teptuku tepė blizgias grindjuostes. Šiluma dusino. Jepė atsirėmė į sieną, nudelbė akis į grindis ir nudavė, kad mąsto. Tik trupučiuką pastovėti ir pakvėpuoti, kol silpnumas praeis ir širdis nurims. Nesiklausyti pašėlusio pulso ritmo. Nebijoti nerimo.

Jis atgavo pusiausvyrą ir linktelėjo grindjuosčių link.

– Ar kimba?

Ekspertas nieko neatsakęs šliaužiojo ant kelių atbulomis. Jis buvo vienas iš tų civilių pirštų atspaudų ekspertų, dirbančių Kriminalistinių tyrimų centre. Jepė gerai jo nepažinojo. Paprastai civilių nesiųsdavo į žmogžudystės vietą, tačiau vasaros atostogų laikotarpiu taisyklės buvo kitokios. Jepė atsikrenkštė:

– Ar yra už ko užsikabinti?

Pirštų atspaudų ekspertas pakėlė akis susierzinęs, kad jį pertraukė.

– Daugybė. Buteliai ir stiklinės, keletas dokumentų, kompiuterio klaviatūra. Daug aiškių atspaudų aplink lavoną. Bet čia seniai niekas nesitvarkė, taigi jie gali būti ir seni.

Jis vėl pasilenkė prie grindjuostės, atsargiai prispaudė prie jos kažką panašaus į skaidrų lipduką, o tada perkėlė jį ant nedidelės permatomos plokštelės. Jepė neskubėdamas atsitraukė, kad netrukdytų, giliai įkvėpė ir įžengė į svetainę.

Prie nutrinto skudurinio kilimo klūpojo Klausenas, nusi Kaltimo vietos tyrėjas *par excellence*, ir purškė kilimą skaidriau

skysčiu. Palengva išryškėjo keletas kraujo dėmių, nuo skysčio kone violetinių, ir Klausenas ėmė rinkti šių dėmių mėginius vatos pagaliukais, kurių kiekvieną rūpestingai dėjo į atskirus rudo popieriaus maišelius.

Klausenas buvo vienas labiausiai patyrusių kriminalistinių tyrimų ekspertų. Jis prisidėjo išaiškinant Blėkingės gatvės gaujos bylą*, identifikavo kūnus Kosovo masinėse kapavietėse, taip pat buvo Tailande po cunamio. Jis visuomet šypsodavosi ir buvo linksmo ūpo žmogus, kuris prieš savo darbo siaubus pasitelkdavo šiurkštų juodąjį humorą. Šiandien jis nesišypsojo.

– Labas, Kiorneri, smagu matyti. Žiūrėk, nieko neliesk. Bute pilna kraujo, ir mes dar toli gražu nebaigėme rinkti pėdsakų.

Klausenas kanceliariniu peiliu nupjovė gabaliuką kilimo kutų ir įdėjo kruviną pluoštą į dar vieną rudą maišelį.

– Bus tikras cirkas, kai reikės grįžus visa tai suregistruoti, prireiks kelių dienų. Vien kraujo dėmių jau turime daugiau nei šešiasdešimt mėginių.

Tą sekundę, kai numirštame, tampame kieno nors darbu. Kažin kas ji buvo, ta jauna moteris, kurią dabar grandė ir dėjo į maišelius? Kodėl būtent jai reikėjo užkirsti kelią karjerai, ištekti ir susilaukti vaikų? Jepei buvo nemalonu galvoti apie šeimą, kuriai turės pranešti, kai tik bus nustatyta aukos tapatybė. Ta baimė, visada užsidedanti kitų akyse jam prisistatant, tada trumpam išsižiebianti viltis: tai dėdė, su tokia netektimi įmanoma susitaikyti, o paaiškėjus, kad tai kažkas pernelyg artimas, – verksmas, klyksmas arba, dar blogiau, tyli rezignacija. Ši darbo dalis niekada nebus paprasta.

– Ar turime žmogžudystės įrankį? – Anetės balsas perskrodė troškų buto orą.

* Blėkingės gatvės gauja – tuzinas komunistuojančių aktyvistų, XX a. aštuntajame ir devintajame dešimtmečiais įvykdžiusių nemažai itin profesionalių apiplėšimų ir pinigų siuntusių Palestinos išsivadavimo organizacijai.

– Galbūt, – atsakė Klausenas. – Vis dar nesame tikri, nuo ko ji mirė. Bet kuriuo atveju buvo naudotasi peiliu ir dėl jo spėjimą turime. Jai buvo durta aštria siaura geležte, ir šis daikčiukas, atrodo, atitinka, – Klausenas atsargiai ištraukė blizgantį lenktinį peilį ir parodė Anetei su Jepe.

– Jis nuvalytas? Atrodo labai švarus.

– Taip. Jis kruopščiai jį nuvalė, gal netgi ir nuplovė. Bet kraujo ant jo buvo. Leiskit, parodysiu.

Klausenas savo tvarkingoje instrumentų dėžėje surado sterilų maišelį, ištraukė iš jo nediduką kartoninį pagaliuką ir patrynė peilio geležtę geltonu vatos gumulėliu. Šis akimirksniu nusidažė žaliai.

– Jis reaguoja į raudonusius kraujo kūnelius, – paaiškino.

– Kodėl jis tada nėra mūsų žmogžudystės įrankis? – atžariai paklausė Anetė.

– Aš ir nesakiau, kad jis nėra. Bet teismo medicinos ekspertai mūsų taip pat prašė ieškoti sunkaus buko instrumento. Kol kas tokio pėdsakų bute neaptikta.

– Kalbant apie pėdsakus, aš jau perspėjau viršuje gyvenančią kaimynę, kad vėliau atsiųsite ką nors paimti jos pirštų atspaudų, – prisiminė Jepė.

– Puiku, tuo užsiims Bovinas.

– Jis juk civiliokas?

– Taip, bet gabus. Būtinai nusiųsiau jį viršun, kai čia baigs.

Jepė patapšnojo Klauseni per petį ir išėjo. Nusikaltimo vieta daug kuo primena teatro pjesę. Susitarimų raizginys, sudarantis tam tikrą visumą. Pagal raktinius žodžius ir replikas. Jepė jautė gėdingą aistrą nusikaltimo vietos dinamikai ir užslėptam ritmui.

Virtuvėje teismo medicinos ekspertas Niubojė buvo užsiėmęs kūnu, kuris gulėjo prie sienos prispausta galva, paliktas kaip koks radinys vidur margo skudurinio kilimo. Ji mėvėjo nukirptais

džinsais, segėjo baltą nériniuotą liemenėlę, avėjo medžiaginius sportbačius. Jos ilgi šviesūs plaukai lipniais čiuptuvais buvo išsi-skleidę aplink galvą kaip vaikiška saulė.

Niubojė buvo brandus, orus ponas, kalbantis su gydytojui įprastais savaiame suprantamais nutylėjimais ir pašėlusiu tempu, tarsi taip užsitikrintų, kad po poros sakinių nubyrės diletantai. Jis buvo vyriausiasis šalies patologas ir itin gerbiamas, tačiau Jepi ne itin patiko. Turėjo nuojautą, kad tas jausmas buvo abipusis.

– Labas, Niuboje, kaip einasi? – Jepė atsiklaupė greta patolo-go ir nužvelgė kūną.

Niubojė papurtė galvą.

– Bjaurus atvejis, – nors kartą nekalbėjo iš aukšto. – Auka – jauna moteris, dvidešimties su trupučiu. Ji patyrė žiaurų smur-tą, kelios gilios pjautinės žaizdos ir galvos sužalojimai smūgiu sunkiu daiktu. Kai čia atvykau prieš gerą valandėlę, temperatūra ausies landoje buvo dvidešimt aštuoni laipsniai, o *rigor mortis*^{*} gerokai pažengęs, taigi mirtis galimai ištiko tarp vakar dvidešimt antros ir šio ryto ketvirtos valandos, tačiau, kaip žinai, tiksliai dar negaliu pasakyti. Nėra akivaizdžių seksualinės prievartos ženklų. Pjautinės žaizdos ant plaštakų ir rankų, rodančios, kad ji gynėsi, tačiau taip pat keletas, hm... pjūvių, kurie buvo padaryti jai esant gyvai.

– Nori pasakyti, kad ją pjaustė prieš mirtį?

Niubojė linktelėjo rimta veido išraiška. Tarp jų stovėjo tylu. Abudu suvokė, kokią žurnalistų apgultį ir kokią paniką tai reiškia. Jau nekalbant apie vargšų artimųjų reakciją.

– Veidas ganėtinai sumaitotas, tačiau, laimei, ji turi porą tatuiruočių, dėl kurių atpažinti bus paprasčiau. Taigi, ir dar tie išpjaustinėjimai.

– Išpjaustinėjimai? – Jepė sugavo Niubojės žvilgsnį.

* Pomirtinis sustingimas. (Lot.)

– Žudikas išraižė aukos veidą jau po mirties. Nesu meno žinovas, bet man panašu į popieriaus karpinį, – pavargęs atsiduso Niubojė.

– Popieriaus karpinį? Ką tai reiškia? – Jepė sutrikęs suraukė antakius.

Niubojė suėmė aukos kūną už smakro. Atsargiu judesiu atsuko kruviną veidą į ryškią prieškambario šviesą:

– Regis, mūsų nusikaltėlis išraižė mums velykinę mįslę*.

Jepės diena iš prastos tapo dar prastesnė.

*

Estera stovėdama priešais viso ūgio veidrodį susisagstė savo senamadišką švarkelį ir stropiai perbraukė jį delnais. Plonos vilnos kelnės, šilkiniai marškiniai ir švarkas; jautėsi pernelyg išsipuošusi, pernelyg formali, bet taip pat jautė, kad šiandien jai reikia drabužių, kurie padėtų išsilaikyti pasitempusiai.

Galvoje vis sukosi mintys. Julija ar Karolinė? Negali būti Julija. Negalima, kad būtų Julija. Bet ir ne Karolinė. Mažoji Karolinė, kurią ji pažinojo nuo gimimo. Kokia tikimybė, kad tai gali būti visai nepažįstama? Draugė, pasiprašiusi į butą pernakti ir pasikvietusi į svečius neaiškų tipą? Galvos skausmas buvo tvirtai įsitaisęs už akių obuolių ir nepasidavė toms dviem ibuprofeno tabletėms, nurytomis prieš einant į vonią.

Ji girdėjo Kristoferį kuičiantis virtuvėje ir tyliai jį palaimino. Jau beveik ketverius metus jis moko ją dainuoti, tačiau laikui bėgant santykiai išaugo į gilesnį ryšį. Jis tapo artimu draugu, nepaisant to, kad buvo triskart už jį vyresnė. Jokio kito žmogaus ji dabar nebūtų galėjusi pakęsti.

* XVIII–XIX a. Danijoje tarp jaunimo populiarė tradicija per Velykas siuntinėti vienas kitam ant popieriaus karpinio parašytus anoniminius laiškelius, kurių autorių gavėjas turėdavo atspėti. Jei neatspėdavo, likdavo skolingas velykinį margutį.

– Kristoferi, mielas, ar verdi kavą?

Estera įžengė į svetainę, kur Kristoferis santūriai šypsodamas jau pilstė kavą. Ji irgi atsakė šypsena ir kaip visuomet pasidžiaugė jo dailiu veidu, kuriame atsispindėjo azijietiška šeimos istorija. Siauros rudos akys, įstrižos link smilkinių, anglies juodumo plaukai ir liaunas kūnas. Jis kaip paprastai vilkėjo per dideliais drabužiais: bluzonas su gobtuvu ir iš po jo kyšantys marškiniai, džinsai su ties keliais kabančiu klynu, megzta kepurė ir odinis švarkas. Dėl tos aprangos jis atrodė dar jaunesnis. Kaip benamis paauglys.

Kristoferis buvo iškeitęs perspektyvaus dainininko karjerą į įvairius darbelius ir dainavimo pamokas. Ji dorai nežinojo kodėl. Bet dabar jis atrodė patenkintas dirbdamas aprengeju Karališkajame teatre; šis darbas jam leido naktimis kurti keistą elektroninę muziką ir mokyti dainavimo keletą rinktinių mokinių.

Kai praėjusį pavasarį Estera išėjo iš universiteto į pensiją, prisizadėjo sau, kad likusį gyvenimą užsiims tik tuo, kas jai tikrai smagu. Dainuos, rašys ir gamins. Kartkartėmis kokia nors kelionė ir galbūt net seksas, jeigu ji kada nors sutiks ką nors, su kuo vėl norėsis pasidulkinti. Daugiau niekada jokių egzaminų ir fakulteto susirinkimų!

Estera klestelėjo į savo didžiulį persikų spalvos krėslą ir užmetė kojas ant pufo. Kristoferis atsisėdo ant marokietiškos sėdimosios pagalvės. Epistema su Doksa iš karto įsitaisė jam ant kelių ir leidosi glostomi.

– Kas atsitiko apačioje? Kodėl čia policija?

Klausimai tokie nekalti, kad jai buvo sunku į juos atsakyti. Jo švelnus balsas skambėjo kaip iš kito pasaulio, ne iš šio su savo siaubingomis naujienomis.

– Antrame aukšte rado lavoną, – ji atsikrenkštė. – Jaunos merginos. Jie dar nežino kieno. Bet atrodo rimta. Kaip nusikaltimas, – jos balsas užkimo. – O Grėgersas paguldytas į ligoninę,

kažkoks insultas ar kas. Atrodo, šiandien visas pasaulis dūžta į šipulius.

Kristoferis nepakeldamas akių glostė baltą Doksos pilvą. Kiti būtų sušukę pasibaisėdami, puolę klausinėti ir leidę savo pačių šokui užpildyti visą erdvę. Bet ne Kristoferis.

– Kuo galiu padėti?

Ją užplūdo dėkingumas, ir viskas pasidarė šiek tiek lengviau pakeliama. Ji ne viena.

– Reikėtų šunis pavedžioti. Ir jei galėtum – pasirūpinti valgiu.

– Gerai. Pavedžiosiu šunis ir pagaminsiu vakarienę. Gal ką nors iš žuvies. Pažiūrėsiu, ko rasiu Frederiksborgo gatvėje.

Estera buvo atpratusi gaminti, o Kristoferis galiausiai tapo visai neblogu virėju.

– Ačiū, mielas, pinigų pasiimk iš piniginės koridoriuje. Tu žinai kur.

Estera atlošė galvą ir pamėgino atsipalaiduoti atlikusi keletą kvėpavimo pratimų. Ar nebuvo kažkaip nenatūralu, kad jis visai nieko neklausinėjo?

– Liaukis! – sušnabždėjo pati sau. – Tau vaidenasi, sena kvaile!

Kristoferis pažvelgė iš koridoriaus:

– Kažką sakėte?

Pakėlusi galvą ji pažvelgė į blyškų jo veidą po pilku gobtuvu.

– Man tikrai labai gaila. Tikiuosi, kad viskas ne taip blogai, kaip atrodo iš kalbų, – tarė jis subtiliu balsu. Tada rūpestingai išgynė šunis į laiptinę. Estera išgirdo nepažįstamą balsą.

– Ėėė, ar čia gyvena namo savininkė?

Estera išsitiesė ir pažvelgė koridoriaus link. Kristoferis stovėjo tarpduryje su aplink kojas lojančiais mopsais priešais baltai vilkintį vyrą.

– Taip, tai aš.

Estera sunkiai pakilo iš gilaus krėslo ir pajudėjo link durų pasitikti. Tai buvo vienas iš tų pėdsakų ekspertų, kuriuos ji matė zujant po merginų butą visą dieną. Buvo atsisėgęs savo baltąjį apsauginį chalata, o raudonas dryžis skersai kaktos bylojo, kad dar prieš akimirksnį dėvėjo ir kepuraitę.

– Turiu paimti jūsų pirštų atspaudus.

Vyras siaurame prieškambariame šonu prasilenkė su Kristoferiu.

– Taip, gerai, man pranešė, kad kas nors ateis. Estera de Laurenti, sveiki.

Estera ištiesė ranką. Vyras padėjo iš pažiūros sunkių dokumentų segtuvą ant grindų ir į rankos paspaudimą atsakė tylia šypsena. Tikriausiai nelengvas darbas rinkti pėdsakus tokioje nusikaltimo vietoje. Esterai susitraukė skrandis pagalvojus apie tai, kas yra jos namo antrame aukšte.

– Kaip tai daroma? Ko jums reikės?

– Stalo ir jūsų rankų, tik tiek. Užtruks tik akimirka.

Estera atsiraitojo rankoves ir parodė eiti link rašomojo stalo. Savo nuostabai pastebėjo, kad Kristoferis vis dar stovi tarpduryje patamsėjusiomis akimis. Jis aiškiai buvo toks pat sukrėstas kaip ir ji.

Ji šoka ant dviračio ir švilpia senamiesčiu. Senas „Raleigh“ moteriškas dviratis, pirktas policijos organizuojamame aukcione, Kopenhagoje niekas nevažinėja naujais dviračiais. Ji važiuoja prieš eismą mažomis vienos krypties eismo gatvelėmis ir mėgaujasi vėju, nuo kurio ima ašaroti akys ir varvėti nosis. Sustoja nusipirkti brangaus ragelio iš savo vietinio kavos prekeivio, pas kurį visada pilna intelektualių miestiečių su išsineštinės kavos puodeliais. Baristas ilgai ją ignoruoja, nors greta pilnos indų plautuvės kitų priežasčių jos neaptarnauti nėra. Susierzynusi ji nusprendžia išeiti, tačiau vis tiek lieka laukti.

Miestelyje, kuriame ji užaugo, kavinių nėra, jei neskaičiuosime geležinkelio stoties užkandinės ir poros kavos stalių interjero parduotuvėje pagrindinėje gatvėje. Prislėgta krūtine ji prisimena savo vaikystės nesibaigiančias popietes ir vakarus tamsoje bei nuobodulyje. Sunkias medines duris, kurios visuomet turėjo būti uždarytos, kad nebūtų skersvėjo, ir priverstinius tėvų pokalbius per vakarienes prie brokolių apkepo. Mama nuolat sirgo – atrodė tokia mažutė, kai mirė. Trapumas visuomet buvo namų bruožas, lygiai toks pat apčiuopiamas, kaip ir didelė kampinė sofa, kurioje niekada nebuvo sėdėjęs joks svečias. Trapumas ir liga.

Šalti vasaros vakarai vilkinti ploną džinsinį švarkelį ir nenuilstanti šaudyklė tarp degalinės ir futbolo aikštės. Tarsi žingsniai būtų galėję juos kur nors nuvesti. Tarsi ta lenkiška degtinė, kurią jie pildavo į kokakolos skardines ir gerdavo per šiaudelį, būtų galėjusi juos pripildyti. Jie šlaistydavosi gatvėmis, ne vien ji; niekas nenorėdavo likti namuose. Jie trindavosi prie stotelės ir stebėdavo pravažiuojantį autobusą. Net iki padoraus traukinio šitas miesteliūkštis netempė. Jaunimui teko savo ilgesį nukreipti į nutrintus priemiestinius autobusus, vežančius iki Holstebro.

Ji pasiima savo kavą, popierinį maišelį sugniaužia aplink vairą ir vėl pajuda.